

RALPH HARRIS

**BOLJE
NEGO ŠTO
MISLIŠ**

**Božje nevjerojatno
mišljenje o tebi**

DARUVAR, Masarykova 54

2008

Naslov izvornika:

BETTER OFF THAN YOU THINK:

God's Astounding Opinion of You

by Ralph Harris

Publisher: Evangel Publishing House, Nappanee, Indiana

© Copyright 2007 by Ralph Harris

© Copyright za hrvatsko izdanje: Logos, Daruvar

Urednica: Nada Konecky, prof.

Prijevod: Božica Srnec

Lektura: Vladimir Hobljaj

Korektura: Mario Konecky

Grafički uredio: Mladen Konecky

Za nakladnika: Zdravko Konecky, prof. ing.

Izdavač: Logos, Daruvar
Masarykova 54,
Daruvar
e-mail: logos-daruvar@bj.t-com.hr
www.logos-daruvar.hr

NADA ZA ŽIVOT
Varaždin

Tisak: "Logos" d.o.o. Daruvar

ISBN-10: 953-6639-63-7

ISBN-13: 978-953-6639-63-2

EAN: 9789536639632

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i
sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 662771

Sva moja ljubav i zahvalnost pripada
mojoj ljupkoj i besprijekornoj
supruzi Sarah i mojim dragim
i izuzetno nadarenim
kćerkama Ellen i Emmi.
Bez vašeg ohrabrenja, inspiracije
i strpljivosti moj život
i ova knjiga imali bi okus
posnog sira bez začina.

„...U knjizi ‘Bolje nego što misliš’, Ralph se laća kritičnog pitanja koje doslovno svi kršćani u nekom trenutku svog hoda postavljaju: ‘Što Bog uistinu misli o meni?’ Ralph ističe kako dobronamjerni, ali samo-osuđivački odgovor kakav mnogi daju na ovo pitanje Neprijatelju pribavlja toliko željenu municiju kojom napada vjernike u samu bit njihove vjere. Kroz proučavanje Pisma, ključnih osoba iz Biblije i osobnih svjedočanstava, Ralph se uvjerljivo zalaže za to da Božje mišljenje o nama često nadilazi naše vlastito mišljenje o nama samima i da mi trebamo biti osnaženi tim razumijevanjem kako bismo još revnije - i sa više pouzdanja - težili za Božjim stvarima...“

Lynn Fortner
Pastor Culver Community Crkve
Culver City, Kalifornija

„...Ralphov privlačni stil uvjerio me iznova da Bog nema namjeru mene prisiljavati da stvari radim na njegov način. Umjesto toga, On me poziva da otkrijem koliko je jednostavno hodati s njim, jednostavno se prepustiti Svetom Duhu dok duboko udišem i čekam slavni trenutak ‘namjernog predaha’. Ja sam promijenjen, i to je predivno.“

Sue Tompson
Autorica knjige The Prodigal Brother (Razmetni brat)

Sadržaj

Uvod	7
1. Salierieva igra	11
<i>Strategija neprijatelja je spriječiti vas da bilo što poduzmete</i>	
2. Potraga za beznačajnom otmjenošću	25
<i>Preskočiti kolotečinu obmana koje ne zadovoljavaju</i>	
3. Vi zaudarate!	35
<i>Što smrt ima sa vašim životom?</i>	
4. Tko je taj Ja?	47
<i>Jeste li vi preinaka ili novo stvorenje?</i>	
5. Dramatičan derbi uništenja	65
<i>Zašto se osjećate kao lutka na testu izdržljivosti automobila?</i>	
6. On nije težak	73
<i>Sveti Duh - život zabave (proslave, tuluma, fešte)</i>	
7. Pritisak na „pauza“ tipku	83
<i>Kako naći Boga namjernim odgađanjem</i>	

8. Ples čudovišta	103
<i>Kako u vama ubiti zvijer koja voli grijeh</i>	
9. Čišćenje otrovnih odnosa	115
<i>Oslobađanje iz zatvora privrženosti</i>	
10. Prijateljstvo s našim prijateljem	131
<i>Bavi li se Bog vama jer mu smetate ili zato što mu se sviđate?</i>	
11. Oči to mogu	141
<i>Ako vam se ne sviđa što vidite, onda propuštate nešto nevjerojatno</i>	
12. Izvanzemaljci su sletjeli	157
<i>Primjerena skrb i ishrana svakodnevnih stranaca u vašoj obitelji</i>	
13. Kraj pretvaranja	179
<i>Prihvatanje dara kojeg vam daje frustracija</i>	
14. Uzeti nebo sa sobom	197
<i>Ako je čitavo nebo vaš auditorij, što onda oni misle?</i>	

Uvod

**„Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti. Uzmite jaram moj na se i učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca. Tako ćete naći pokoj svojim dušama, jer jaram je moj sladak, a moje breme lako.“
(Matej 11:28-30)**

Na putu ste da upoznate najveće zadovoljstvo ako vam je poznat ovaj ulomak ali ne i iskustvo vezano uz njega.

Jedina svrha ove knjige je da pronađete Isusa i život u Kristu - kršćanstvo - u kome je duboko zadovoljstvo, takvo da se ništa drugo ne može s njime mjeriti. Mnogi su od nas dugo proganjani ovim ulomkom kojeg znamo da je Isus izrekao, ali naša želja da to upoznamo i iskusimo obično završava frustracijama.

Ja vjerujem da je sadašnje djelo Božje usredotočeno na temu koju nalazimo u navedenom ulomku, koji donosi tre-

nutnu dobrobit da smo mi sretna ekipa kršćana koji su zaljubljeni u Boga - to je ono što Bog čini danas. Dok nam je važno djelo za Boga, djelo Božje u njegovom narodu trebalo bi nas toliko oduševiti da svi budemo za njega zaneseni i rado o njemu ovisni. Tako izgleda život kada njega nađete u sebi i svugdje oko sebe. Velika radost koju ćete naći zasigurno će proizvesti iskrena djela za Boga, ali to nije Božji prvi cilj - to je rezultat. Djela za Boga su popratna pojava milošću ispunjenih vjernika koji ne mogu u sebi držati predivne i duboke čežnje i želje Duha koji živi u njima. To je baština onih koje je Isus Krist kupio, a On je odlučan u tome da ih vi morate imati.

To počinje sa znanjem što Bog misli o vama. Naizgled puževim korakom, Bog čini nove izvanredne sinove i kćeri, predivnu djecu njegove slave kroz novo rođenje u Kristu. Kako je uzbudljivo mjesto crkva - i kako uzbudljivi ste svi vi! U jednom trenutku bili ste u ozbiljnim problemima s Bogom, a u slijedećem ste već bez mane i savršeni ljudi u kojima sam Bog prebiva, već sada stanovnici neba, ljudi u kojima Bog uživa. Kakva promjena! Ipak većina dana prolazi a nama se čini kako nam te promjene ne znače gotovo ništa. Mi smo izgubili, ili nikada nismo upoznali, divotu čuda koje je počelo s Isusom, „prvorođencem među mnogom braćom“ (Rimljanima 8:29).

Zašto? Zato što smo zalučeni i uvučeni u besmislenu raspravu s Bogom, ne toliko o tome tko je On i što On sve može, već o tome tko smo mi i kakva je naša uloga u njegovom planu. Dok On misli da smo mi jedno - sveti, pravedni, besprijekorni, veličanstveni sinovi i kćeri koji hodaju ovom planetom - mi mislimo da smo nešto sasvim drugo - nešto mnogo, mnogo beznačajnije i manje. Božje mišljenje o nama i naše mišljenje o nama u neslaganju su. Na temelju onoga što je On za nas učinio kroz smrt i uskrsnuće Kristovo prije mnogo stoljeća, On već stoljećima čini nevjerovatna nova stvorenja, pravu braću i sestre u Isusu.

Ali što mi mislimo? „Ako sam ja Isusov brat, loš kao što jesam, ja mora da sam crna ovca Božje obitelji!“ A Sotona, šef svih bezumnika, doista u tome uživa.

Sa ovim neslaganjem kao polazišnom točkom, nije teško zamisliti zašto se naše iskustvo s Bogom ne uklapa u našu baštinu. Na sreću, Bogu je toga dosta! On se trudi i radi ne bi li nas osvijestio za ono što On zna da je istina s obzirom na nas tako da mi možemo živjeti kao da smo u Kristu - nevjerojatna Božja djeca!

I zato se pripremite - Bog djeluje da na vas ostavi dojam, i da vas uvjeri u ono što je On učinio za vas i u vama. To je rad i trud u kojem On uistinu uživa. Dok se On sve više trudi vas pridobiti na svoj način razmišljanja o vama, vi ćete sve više živjeti život kao ljudi kakvi uistinu jeste jer ćete znati tko doista jeste. Kada se vaše mišljenje o vama samima složi sa Božjim mišljenjem o vama i kada se ono što vi jeste uskladi sa načinom vašeg života, slava Božja bit će nevjerojatno vidljiva! A vi ćete živjeti po vjeri.

Svidjet će vam se ono što ćete naći na stranicama ove knjige. Njena će vas poruka promijeniti i postat će sasvim prirodan zadovoljavajući način života. Vi ste stvoreni za takav način života i vrijeme je da ga imate.

PRVO POGLAVLJE

Salierieva igra

**„...nama koji ne smjeramo na vidljivo,
nego na nevidljivo, jer je vidljivo
prolazno, a nevidljivo vječno.“
(2 Korinćanima 4:18)**

Prije nekog vremena moja supruga i ja dali smo u Coloradu sagraditi kuću koja će biti naš dom. Odlazeći iz zagušujuće gužve Južne Californie prostranstvo Rocky Mountainsa djelovalo je predivno osvježavajuće. Sve se činilo novim, što je - u našem slučaju, na kraju - vapilo za novim planovima. Gotovo svi su uživali u našem entuzijazmu i činili sve što su mogli kako bi nama novajlijama pomogli da se udomimo u novoj sredini. Majstori koji su gradili našu kuću marljivo su radili uređujući dvorište ispred kuće elementima karakterističnima za Colorado kao što je riječno kamenje, jasika i livadno grmlje. Činilo se da je ovaj tim radnika prednji dio dvorišta savršeno uredio za petnaest minuta. Na nesreću, stražnji dio dvorišta nije bio u ugovoru o uređenju - to su prepustili meni.

Gledajući moje porijeklo, svakome bi bilo jasno zašto sam bio jedno opremljen da se prihvatim ovakvog zadatka. Generacije muškaraca u mojoj obitelji nisu imale pojma što i kako sa, na primjer, drvenom građom, cijevima i cementom. Bilo bi vam dovoljno pet sekundi u mojoj garaži da shvatite da ja nisam od onih momaka koji imaju sav mogući alat poznat ljudskom rodu savršeno posložen ili obješen nestrpljivo iščekujući vikend pohod u Baumax. Jedini razlog zbog kojeg sam ja eventualno imao neki alat je bio taj što sam ga morao kupiti jer mi je u određenom trenutku bio neophodno potreban - kao na primjer čekić.

Međutim, budući da nismo htjeli da se naše kćeri igraju u blatu stražnjeg dijela našeg dvorišta, pažljivo smo osmislili precizan plan. Nakon nekoliko mjeseci uobičajenog hrvanja sa blatom, stablima, kamenjem, grmljem i demonским cijevima za navodnjavanje, osjetio sam da sam prekinuo prokletstvo nevješnosti. Nekolicina onih sa dobrim zapazanjem potvrdilo je moj prodor riječima: „Opa! Nismo imali pojma da toga ima u tebi. *Ovo zapravo stvarno dobro izgleda.*“

Konačno je došao dan da okrunim svoj poduhvat polaganjem travnatog ‘tepiha’. Nakon što smo ga pažljivo položili na podlogu, krstili smo ga prskanjem vode iz savršeno postavljenih mlaznica i tako proslavili besprijekorno kompletiranje našeg plana. Raskošan travnjak bez i jednog nedostatka svjedočio je našem veličanstvenom uspjehu.

Ali, pojavio se tu jedan problem. Skriveno našim očima, naš je travnjak igrao prljavu igru. Za kratko vrijeme, mi smo postali uvjereni da je naš savršeni novi, čisti travnjak pozvao k sebi svaki mogući korov koji postoji u okolini, u svoje okrilje. Zastrašujuće su biljke uskoro počele nicati po čitavom dvorištu, otkrivajući što se događalo u tami bez našeg znanja i bez našeg dopuštenja. Budući da sam sve tako pažljivo isplanirao i tako teško radio da to postignem, mislio sam kako je time moj rad doslovno za-

vršen i da ću od sada samo uživati u pogledu. Ali mjeseci-ma poslije, ono što me pozdravljalo sa svakog stražnjeg prozora našeg doma bio je samo korov, korov i ponovo korov.

Mi nismo znali da nešto nevidljivo i nepoznato može imati tako strašan utjecaj na naše planove. Od toga vremena pa sve do danas u našem se dvorištu vodi rat. Samo što sada mi znamo što se događa izvan našeg vidokruga i borimo se ponešto pametnije.

Najvažnije područje naše borbe nije ono koje se nalazi ispred nas - ono koje možemo vidjeti - već ono izvan dosega naših očiju, ono koje ne možemo vidjeti. Prava priča prije svega nije ono vidljivo, već nevidljivo. Prije mnogo vremena, Bog je isplanirao svoju priču, od početka do kraja, vidljivo je otkrivajući kroz stoljeća. Od vremena kada smo vi i ja prvi puta zaživjeli naš život vjere, mi čitamo svoje Biblije i gledamo u tu nevidljivu priču i ona sve više i više - zaokuplja našu pozornost. Čak i ako mi ne izgledamo ni malo drugačije i čak i ako svijet oko nas ne izgleda ni malo drugačije, naše razumijevanje te priče i svega oko nje *daleko je drugačije*.

Mi sada znamo da se mnogo toga nevidljivog događa što određuje našu vjeru i oblikuje ono što doživljavamo. Mi saznajemo da, kako bismo mogli živjeti vidljivo, svoju vjeru trebamo staviti u nevidljivo. To je način na koji upoznajemo Boga i također način na koji upoznajemo sebe. Od trenutka kada su se vrata Edenskog vrta zatvorila za Adama i Evu, čovjekovo najveće nastojanje je živjeti po vjeri u ono što ne vidi. Naša će vjera ostati bez cilja i bez smjera ako ne znamo što je istina i što se doista događa u nevidljivoj areni. Ostat ćemo zbunjeni i frustrirani, jer se u vidljivome odvija Božja priča i stalno ćemo čitav svoj život čupati misteriozni korov iz naših života. Ali ako otkrijemo i vjerujemo što Bog kaže da je istinito i važno u nevidljivome, život će početi imati smisla, život će nadmašiti naša očekivanja - život koji nam je obećan po Isusu Kristu.

U ovoj ćemo knjizi pogledati što Bog misli o sebi samome, ali prije svega ćemo se baviti time što Bog misli o vama. Zašto je to važno? Ako se vi i Bog ne slažete o tome tko ste vi, tada će vaš pristup njemu i cijelom životu biti jedna velika zbrka. I drugačije ne može biti. Ovo nije knjiga o samopoštovanju čiji je cilj poboljšati sliku o vama samima i da nakon čitanja imate o sebi bolje mišljenje. To nipošto nije dovoljno. Ovo je knjiga o točnoj procjeni samog sebe koja se u potpunosti temelji na onome što Bog misli o vama, i nema sumnje da ćete se na kraju mnogo bolje osjećati s obzirom na same sebe. Za kršćanina samopoštovanje nije nešto na čemu trebamo raditi kako bismo mogli kvalitetno živjeti, to je nešto što primete od Boga jer vi jeste dobro - i zato sada idite i živite! Njemu se sviđa i proslavljen je kada mi vjerujemo njemu i onome što On misli o nama i kada u skladu sa time živimo. To je taj cilj.

Nasreću, put to tog stanja bit će iznenađujući i osvježavajući jer sigurnost je u tome da Bog misli o vama bolje nego vi sami o sebi i da je vama bolje u životu nego što mislite. (Usput budi rečeno, On je u pravu!)

Bog misli da je vas izvanredno dobro načinio, Duhom rođenu osobu koja je slična njemu i priznata na nebesima. Kada biste ovog trenutka mogli provesti anketu među stanovnicima neba, oni bi vam svi kazali koliko ste mu slični. Naravno, morali biste paziti na one iz plemena Lažljivca; oni bi lagali. Ali čak i oni koji su na demonskoj strani znaju istinu o vama. Zato biste to morali znati i vi.

Vi ste drugačiji. I dok imate mjesto boravka, svoj identitet (majka, otac, brat, sestra, zanimanje, itd.), svoje odgovornosti i više od toga, sve te zemaljske stvari koje su u najboljem slučaju zgodni dodaci, nikada se ne mogu mjeriti s pravom istinom o vama. Bez obzira koliko je velika i odlična vaša titula, bez obzira koliko je dobra vaša obitelj, bez obzira koliko je dobro uređeno vaše dvorište, nikakav identitet koji imate u području vidljivog ne može se mjeriti

i nikada neće biti tako dobar kao identitet kojeg imate u području nevidljivog. To je ono što vas čini drugačijima.

Taj identitet je zasigurno mnogo bolji nego što mislite i mnogo je stvarniji od bilo čega drugog. Više je nego vjerojatno da ćete se postepeno morati udaljiti od fokusiranja na različite uloge i naslove koje nudi ovaj svijet da bi mogli vidjeti veličanstvenost nevidljivog i spoznati njegovu važnost. To možda neće biti lako.

Dopustite da vam pokažem što mislim. Kada bih vam kazao da Isus vjernike uspoređuje sa sobom, što biste pomislili, kako bismo mogli izgledati? Bolje nego možete vjerovati i od osnovne je važnosti da to i vjerujete. Govoreći o ljudima koje je Otac dao njemu, Isusu je rekao: „Ne molim te da ih digneš sa svijeta, već da ih očuvaš od Zloga. Oni ne pripadaju svijetu, kao što ni ja ne pripadam svijetu“ (Ivan 17:15-16).

Prema Bogu, mi nismo od ovoga svijeta u istoj mjeri kao što ni On nije od njega - mi se slažemo s njime! Možete li to vjerovat? Vi više niste od ili iz ovoga svijeta, vaše je prirodno rođenje nadvladano vašim nadnaravnim rođenjem. Jedan je započeo vaš život dok ga je drugi promijenio. Jedno je rođenje od ovoga svijeta dok je drugo od drugoga - vi ste iz istog mjesta iz kojeg je i Bog! Tako On misli; a kako mislite vi?

Vašim novim rođenjem u Kristu Bog vas je promijenio od ljudi koji imaju istu zemaljsku narav kao oni koji su još od ovoga svijeta, u sada zapravo rođene od njega, dijeleći samu njegovu narav. Vi ste sada u središtu svog bića mnogo sličniji njemu nego ćete ikada više biti slični ljudima ovoga svijeta. Vi ste sada drugačiji i On sve zna o veličanstvenom djelu koje je On za vas učinio. On se hvali vama a vi možda znadete i zašto.

Niste svjesni kako ste postali poput njega? To je vjerojatno zbog toga što ste prihvatili i navikli se na ono što

vam ovaj vidljivi svijet o vama govori: tko ste vi, što ste vi i kako ste vi. Netko nevidljiv noću i danju radi da biste vi imali takav pogrešan identitet.

Sotona se trudi zaludjeti vjernike da vjeruju da su sličniji ovome svijetu kojeg mogu vidjeti nego što su slični svijetu kojeg ne vide. U biti, *Sotona ne želi da vi vjerujete u ono što Bog misli o sebi samome i što Bog misli o vama*. On se već dugo, dugo vremena bavi onime što kršćani vjeruju o sebi samima koristeći se protiv njih izuzetnim taktikama.

Ta je intriga dobro prikazana u odličnom Oskarom nagrađenom filmu „Amadeus“ iz 1984. godine. Najbolji glumac, F. Murry Abraham igra ulogu Antonina Salieria, dvorskog kompozitora austrijskog kralja. Talentirani glazbenik prema vlastitim zaslugama, Salieri otkriva i ubrzo počinje osjećati ljutnju prema vrlo nadarenom kompozitoru vrijednom središta pozornosti, Wolfgangu Amadeusu Mozartu.

Salieri uskoro otkriva da u Mozartu živi Bog. Da je to istina dokazuje činjenica da dok Salieri provodi beskrajne sate i godine u komponiranju bilo kakvog djela, bez obzira kakvog obima, Mozart tek tako piše najveće glazbene komade koji istog časa postaju poznati doslovno preko noći i to sa nevjerojatnom lakoćom - „Kao da piše diktat!“ - ljutito sikće Salieri. To ga strašno žesti i čini srditim na Boga.

Sjedeći sam s teškim mislima ispred velikog impresivnog raspela, Salieri ga skida i baca u vatru. Nakon toga možete čuti dugo uvježbavanu sotonsku strategiju u njegovim riječima Isusu: „Od sada mi smo neprijatelji, ti i ja. Jer si odabrao da tvoj instrument bude pohotan, umišljeni, nepristojan i nezreo dječak, a meni si dao samo sposobnost da mogu prepoznati utjelovljenje. Jer si nepravedan, nepošten, neljubazan, *ja ću te u tome zaustaviti. Kunem se!* Ja ću spriječiti i naštetiti tvom stvorenju na zemlji koliko god to mogu. *Ja ću uništiti tvoje utjelovljenje!*“

Da vas podsjetim na film, Salieri je živio izazivajući frustracije Mozartu u kojem je prebivao Bog, oduzimajući mu svako priznanje ili radost Božjeg dara koji je u njemu. On je u tome bio brutalno uspješan, tako da Mozart konačno iscrpljen umire siromašan - sam, nesretan i neispunjen. Generacije nakon toga dive se očiglednom daru Božjem u Mozartu, slaveći Boga u svojoj ljubavi prema glazbi, ali Mozartu je ta radost i spoznaja bila ukradena. Mi znamo tko je bio u Mozartu, ali Salierieva igra sastojala se u tome da Mozart sam to nikada ne dozna.

To je bila sotonska igra tada ali je ostala i danas - nemoj da ljudi spoznaju gdje je taj nevidljivi Bog. Neka misle da je *negdje tamo vani*, ali nemoj da misle da je On *ovdje unutra*. To je prilično dobra igra, zar ne?

Kada ste se posljednji puta divili činjenici: „Isusu je u meni!“, ili, kada ste osjetili istinsko zadovoljstvo zato što On živi u vama ili poskočili od radosti zbog toga? Je li već prošlo dosta vremena? Ako je tako, onda mislim da je spomenuta igra uperena protiv vas. Mislina da je „Salieri“ aktivan oko vas, zavodeći vas da se složite sa njegovom procjenom vas i onoga što jeste („Nisi ti ništa posebno - *pregledaj se samo*.“), a možda i sa procjenom drugih.

To je njegova igra i ako može, on će vas navesti da igrate po njegovom. Nemojte misliti o tome živi li nevidljivi Bog u ljudima ili ne i pristupa li im s time u skladu. Razmišljaj o njima u skladu sa onime što rade i kako im je u životu. Razmišljaj o ljudima na temelju onog što možeš vidjeti, a ne na temelju onog što se ne vidi. Na kraju krajeva, tko može reći kakvi su ljudi doista kada ih ne možete vidjeti, zar ne? Krivo! Ako je Bog u posudi, onda vi znate kakva je ona uistinu. Postoje sinovi i kćeri Božje i one se ne vide najbolje prema onome što je vidljivo, već prema onome što je nevidljivo!

Razumijete li to?

Ako to ne shvaćamo bit ćemo preplavljeni vidljivim i naš pristup čitavom životu bit će iskrivljen. I to ne može biti nikako drugačije. Ako će nama dominirati vidljivo, njime ćemo biti opčinjeni i to će postati neka vrsta ovisnosti - više ćemo to vrednovati i više za to živjeti nego za ono što je nevidljivo. Djelovanje će biti razorno jer mi nećemo živjeti prema onome *što mi jesmo*, već prema onome *što mislimo* da jesmo. Neće nas posjedovati istina - nego će laž biti ta koja će nas imati. A nitko ne može dobro živjeti u laži.

Sotona vas želi navesti da sebe procjenjujete ne na temelju svijeta *iz* kojeg jeste već na temelju svijeta *u* kojem se nalazite. A to nije dovoljno.

Pišući crkvi, apostol Pavao je kazao: „Ja postadoh njezin službenik onim darom koji mi dade Bog za vas da potpuno navijestim riječ Božju: Tajnu koja je bila sakrivena kroz vjekove i pokoljenja a koja je sada objavljena njegovim svetima. Njima je Bog htio saopćiti kako je bogata slava ove Tajne među poganima koja glasi: Krist, nada slave, jest među vama. Njega mi navješćujemo opominjući svakoga čovjeka i poučavajući svakoga čovjeka u svoj mudrosti, da učinimo zrelim svakog čovjeka u Kristu. Zato se i trudim i borim prema njegovoj djelotvornosti koja snažno očituje svoju silu u meni.“ (Kološanima 1:25-29).

Gledajući kroz stoljeća bilo bi vrhunac podcjenjivanja reći da biti „blizu Bogu“ nije bilo praćeno ozbiljnim problemima. Slijediti njega značilo je da će se događati nevjerojatne, tragične, čudne i predivne stvari. Ali Bog u čovjeku! Je li On ozbiljan s time? Razmislite o tome - što Bog voli i ne voli, što se Bogu sviđa i što mu se ne sviđa, što sve Bog može, sam Bog u čovjeku. Razmislite o tome kako bi se On od tamo isticao! To bi bilo očito.

A to je plan. Savršeni plan. Ali nije lako hodati svaki dan s mislima, Bog je u meni upravo sada, u ovom trenutku i neće me ostaviti. Možda neće biti ničega ili neće biti

mного stvari koje će to vidljivo poduprijeti. Bez obzira na sve, činjenice su činjenice.

Ali nije uvijek bilo tako. Za vrijeme Božjeg odnosa sa čovjekom pod Starim zavjetom, je li ikada ikome bilo rečeno da sam sebe prinese na žrtvu? Niti jednom. Zašto ne? Nitko nikada nije bio dovoljno dobar, nitko nikada nije bio sasvim bez mane ili grijeha, i tako je bliska Božja nazočnost čovjeku bila uskraćena. Besprijeckorna, bez mane i potpuno savršena životinja trebala je biti žrtvovana umjesto čovjeka. *To je bilo prihvatljivo.*

Je li isto i sada za vrijeme Novog zavjeta? *Uopće ne!* „Zaklinjem vas braćo, milosrdem Božjim da prinesete sebe (*da žrtvujete svoja tijela*) kao žrtvu živu, svetu i ugodnu Bogu - kao svoje duhovno bogoštovlje“ (Rimljanima 12:1, kurzivom - moj dodatak).

Žrtvovanje vaših tijela je čin štovanja jer vjerujete ono što je On kazao o vama koji jeste ta žrtva: On vas je učinio „svetima i ugodnima Bogu!“ Kroz Krista vi ste postali savršeno prihvatljivi. On vas nije učinio samo vjernicima, On vas je učinio odličnim mjestom za prebivanje. Vi ste kompatibilni! Vjerojatno se ne osjećate uvijek kao da je On u vama kod kuće ili da je On u potpunosti sretan zbog njegovih najnovijih otkrića. Ipak vjera gleda u nevidljivo - ne samo ono što može dodirnuti i osjetiti - a vi znadete da je On tu jer je On tako rekao.

Nadalje, za vrijeme ranijeg Saveza je li bilo ikoga tko bi se sastao s prijateljima, popio sanduk dobrog Egipatskog piva i oko ponoći se ušuljao u Svetinju nad svetinjama? *Naravno da nije bilo! Zašto ne? Jer Bog je bio tamo!* Nitko nikada nije ulazio u to sveto mjesto osim velikog svećenika - a i on je ulazio samo jednom na godinu. Nije uopće teško zamisliti kako je tjednima prije molio, uzeo sa sobom dovoljno krvi besprijeckornih žrtvenih životinja, a njegova je obitelj vezala sigurnosni konopac oko njegovog struka. To je bio nekakav čin sigurnosti u slučaju da, što je

bilo potvrđeno njihovim strahovima, veliki svećenik ne bi zadovoljio zahtjeve za savršenošću, pa bi trebali izvući njegovo tijelo iz Svetinje nad svetinjama. Nitko se nije igrao sa ovim svetim mjestom jer je *sam* Bog u njemu prebivao.

Je li vas ikada pogodila činjenica da Božja Svetinja nad svetinjama, njegov hram gdje On živi, *upravo sada čita ovo?*

Razmislite za trenutak o Pavlovim riječima upućenima nemarnim Korintskim kršćanima: „Ne znate li da ste hram Božji i da Duh Božji prebiva u vama? Ako tko razara hram Božji, njega će Bog razoriti, *jer je svet hram Božji, a taj ste vi.*“ (1 Korinćanima 3:16-17)

Zar nikada o tome niste razmišljali? Zar nikada niste popili jutarnju kavu i izlazeći kroz vrata pomislili: Evo mene, Božji sveti pokretni dom započinje svoj dan... Ne? Vi niste glupi - Sotona je aktivan nastojeći vas učiniti ovinsnima o vidljivom tako da vam postane jako teško živjeti u nevidljivom. I vjera je frustrirana.

On je djelovao i na Petra. Zato što nije bio na satu kada je Isus govorio o tome kako Bog čini sve novo, Petar je od Duha primio otkrivenje u obliku noćne more kako je njegova procjena ljudi bila ponešto manjkava. Tri puta je Petru bio dan san ispunjen strašnim stvorenjima koja su se nedolično ponašala, za koje je on pretpostavio da su bila u prirodi budući su izgledala - *strašno*. Nije bilo tako.

Ispravljajući Petrov pogled na ljude i osobito pogane, Duh mu je rekao: „Što Bog proglasi čistim ti ne nazivaj poganima!“ (Djela 10:15). Drugim riječima, ako je Bog nešto učinio potpuno novim ili ako je Bog došao živjeti u čovjeku (1 Ivanova 4:13), tada je on bez obzira na svoj izgled, stav ili ponašanje, potpuno *novi čovjek* u kojem je Bog za sebe načinio sveto zemaljsko mjesto svoga prebivanja.

Sotona je to znao i protiv toga se borio. On to još uvijek čini. Taktike? Zamijeniti nevidljivo vidljivim. *To će biti dovoljno.*

Znajući taktiku, Pavao upozorava i podučava vjernike kamo trebaju gledati da bi živjeli: „...nama koji ne smjemo na vidljivo, nego na nevidljivo, jer je vidljivo prolazno, a nevidljivo je vječno“ (2 Korinćanima 4:18).

Ako smo prema Bogu mi postali potpuno nova stvorenja, sasvim novi ljudi (2 Korinćanima 5:17) i više nismo od ovoga svijeta, gdje je onda to vidljivo? U nevidljivome! Ono je u nevidljivom vječnom, u nepromjenjivoj areni u kojoj smo poznati prema onome što mi doista jesmo! Budući smo promijenjeni u sinove i kćeri Božje, pogled u nevidljivu arenu uvijek će otkriti istinu o tome što smo postali. Zato nas Pavao potiče da naš pogled imamo *na tome*, da naša srca i misli učvrstimo upravo *na tome*. U nevidljivome ćemo naći tko mi uistinu jesmo u svako doba, za vrijeme bilo kojeg iskustva ili stanja u vidljivome koje je privremeno i koje nepovratno prolazi. Mi ne „svraćamo svoje misli na ono što je gore“ (Kološanima 3:1-2) da bismo se bolje osjećali s obzirom na ono što je dolje. Mi to činimo jer je to mjesto na kojem ćemo naći sebe! Mi smo poznati *tamo* ali smo gotovo neprepoznatljivi *ovdje*. *Tamo* (u nevidljivom, savršeno realnom, vječnom području), mi smo sinovi Božji. *Ovdje* (u vidljivom, privremenom području) mi ne izgledamo uvijek tako dobro.

Što mislite, kamo bi vas Sotona želio natjerati da neprekidno gledate, *tamo* ili *ovdje*? Ako on može sinovima Božjim koji nisu od ovoga svijeta učiniti privlačnima stvari i situacije ove prolazne faze, *ovdje*, može li on onda utjecati i na njihovo razmišljanje? Može li on onda uspjeti i u prljavoj spletki tisućljeća zavodeći ih da vjeruju da su oni ono što rade i što osjećaju i da su oni onakvi kako se ponašaju i razmišljaju *ovdje*, to više što Bog govori da su oni uistinu *tamo*? Mislite li da đavao može slomiti njihovu

vjeru, njihovo vjerovanje o Bogu i o sebi u odnosu s njime, i usmjeriti ga od zemlje njihova rođenja (nebesko područje), vezati ga uz zemaljske stvari, frustrirajući Stvoritelja i stvoreno? Možete se okladiti da može.

I nije teško ponovo čuti Salieria kako govori: „*Spriječiti ću te. Kunem se! Ja ću ometati i nanositi štetu tvom stvorenju na zemlji na sve moguće načine. Ja ću uništiti tvoje utjelovljenje!*“

I evo što se dogodilo: zbog demonskih izmišljotina mnogi od nas počeli smo vjerovati da naše ponašanje i naš misaoni život otkrivaju više o tome tko i što smo mi nego što to čini Biblija kada govori tko smo mi i što smo mi. Možda smo teološki ispravni (to je skriveno negdje u našoj glavi), ali praktično i nadmoćno naše je poimanje iskrivljeno i imamo dva područja, nevidljivo i vidljivo, koja su prilično zamršena. Ono što se zatim događa je to da mijenjamo vječno, uvijek istinito i nepromjenjivo područje za vidljivo, privremeno područje kao što je *stvarnost*, a nakon toga sve postaje iskrivljeno uključujući i naš život.

Naš smo pogled prikovali na krivo mjesto. Pismo nam govori o važnosti da naš sud o ljudima ne temeljimo na njihovom izgledu ili ponašanju, itd., već na tome jesu li nanovo rođeni. Iako više ne trebamo nikoga gledati sa svjetovnog stajališta (2 Korinćanima 5:16), mi smo još uvijek lak plijen prolaznim napastima. Kada vidimo naše greške, borbe i nedostatke, mi počinjemo vjerovati da smo mi doista jedna velika zbrka u potrebi za promjenama. Što fali takvoj dijagnozi? Uskoro ćemo postati opčinjeni i usredotočeni na sebe, mnogo više nego na Boga. A to je tragično. Pretjerana okupiranost nama samima na putu je da uđe u nas, a naše divljenje prema Bogu koji u nama živi na svom je putu da iz nas iziđe.

Kada smo opčinjeni vidljivim, praktična relevantnost nevidljivog izmiče nam, a vječna istina ide mimo našeg srca. Počet ćemo preklinjati Boga da djeluje na nama, naša

vjera u krive stvari propušta činjenicu da je On to već učinio. A rastavna identifikacija na *tamo* i *ovdje*, na vječno i prolazno, izgubljena je. Praktična primjena vjere zbrkana je i nejasna. Ono što je Isus postigao za sebe na križu i o uskrsnuću, radost da mnoge može učiniti sinovima Božjim, ovime je poremećena. *To je bila Salierieva igra*. I to je taktika koju đavao koristi već dugo vremena.

Brennan Manning piše: „Ništavilo našeg života uvelike se može pripisati našoj fasciniranosti bezvrijednim drangulijama i trofejima nestvarnog svijeta koji prolazi... Kada nismo ozbiljno pod utjecajem blaga koje nam je na dohvat ruke, apatija i osrednjost postaju neizbježni. Kako se strast ne bi pokvarila ili oslabila i postala nostalgija ili sentimentalnost, ona se mora obnavljati na izvoru. Blago je Isus Krist. On je kraljevstvo u nama.“

Što činiti? Gdje početi? Molite Svetog Duha da razotkrije svaku laž kojoj ste nesvjesno povjerovali, svaku podmuklu prijevaru s obzirom na to što Bog misli o vama, tko ste vi i što ste vi s njim i kako to utječe na vaš život. On će to učiniti i vi ćete otkriti da je to najživlja vježba koju ste ikada napravili. To je također i početak potpuno nove vrste ljubavne veze, veze koja mijenja vaš život izvodeći vas na svijetlo.

A vama će se to svidjeti.

DRUGO POGLAVLJE

***Potruga za
beznačajnom
otmjenošću***

**Ta cjelokupno stvorenje ustrajno
iščekuje ovo objavljivanje sinova
Božjih.
(*Rimljanima 8:19*)**

Pa kako to Sotona radi? Ako je istina o Bogu i nama izvanredna preko svake mjere i ako svekoliko stvorenje čezne za time da sinovi i kćeri Božje budu objavljeni onakvi kakvi jesu, razotkriveni i veličanstveni, kako nas đavao sprječava da to ne vidimo? On sve to čini relativno nerelevantnim. A sa svojim uvjeravanjem počinje rano. Odrastajući u Južnoj Kaliforniji za vrijeme šezdesetih i sedamdesetih godina moj vjerojatno najveći

izazov bio je naučiti vještine potrebne da pridobijem u svoje društvo ljude za koje sam vjerovao da su vrijedni mojih nastojanja. Sportska igrališta, dvorane i učionice moje mladosti bile su uveličane poželjnom klasom otmjenih ljudi čija su lica i fizički izgled sličili bogovima iz Grčke mitologije (ili Hollywooda), čije su se sportske vještine mogle mjeriti sa vještinama legendi i čija su znanstvena postignuća njima osiguravala najbolja moguća mjesta u svim područjima života. Neki od nas primijetili su tu otmjenost i za njome čeznuli. U našim je srcima zbog toga rasla skrivena žudnja koja nas je poticala da se pridružimo toj plemenitoj klasi kroz dobro uhodane tehnike koje su nam osiguravale njihovo prihvaćanje.

Neki su od nas koristili humor i domišljatost u nadi da će se moći pridružiti eliti, a kako smo odrastali neki su ih od nas pokušavali zadiviti svojim umjetničkim poduhvatima, dok su se neki drugi nudili pribavljati za bogove alkohol ili čak i drogu. Bez obzira na oblik i pokušaj, cilj je uvijek bio pristup kraljevskoj klasi. Pretpostavljam da je drevni Rim mogao izgledati donekle slično.

Dok su plemeniti i otmjeni uglavnom ostali otmjeni i plemeniti, a samo je nekolicina ušla u njihovu klasu bez određenih dobara za pridobivanje prihvaćenosti i određene raskoši, mnogi od nas koji su željeli postati otmjeni naučili su nešto pogubno: *kako živjeti život u pretvaranju*. Odbijanje za nas nije značilo kraj našoj potrazi jer nas je želja još uvijek progonila! Iako smo mi vjerovali da je ova otmjena klasa uistinu otmjena, tek se nekolicina od nas potrudila napustiti zadovoljan život kmeta u službi kraljevskoj klasi. Umjesto toga, oblikovali smo iskrivljeni način života, koji je davao neke male nade u uspješan dolazak u mjesto aristokracije. I što je još gore, prijevara je pustila korijenje koje su razotkrila nastojanja: *mi smo vjerovali da nismo podobni*. I nismo mogli ništa bolje nego se ponašati u skladu sa tom laži.

Nakon srednje škole, studentsko naselje pružilo je savršenu prigodu da počnem sve iz početka. Budući sam prigrlio život pretvaranja, ja sam tamo *stigao* kao aristokrat, nitko mudriji. Tu sam mogao pokazati svoju dobro uvježbanu osobu i uklopiti se u raskoš prepoznatljive klase. Kakva je to bila pozornica, sa mnogo više publike.

Moj mali svijet želje i iskustva, čini se, nije bio toliko jedinstven. Nisam ni slutio da gotovo svi pokušavaju činiti isto što i ja činim, istražujući polja ljudi, žanjući izgled i ponašanje koje postiže zarez više na hijerarhijskoj ljestvici nudeći je kao svoju vlastitu. Svi su bili publika svima. Biti odabran u časno društvo, biti prihvaćen u bratstvo koje visoko kotira, imati djevojku koja dobro izgleda, pohađati najbolje praktične radionice, ili nagrada željenog mjesta zaposlenja, sve su to bili znakovi rastuće otmjenosti i potvrda naše potrage među masama.

Mi smo svi znali kako treba izgledati i svi smo gledali pokušaje jedni drugih na putu prepoznatljive superiornosti u strahu od etiketiranja i osrednjosti. Moj se trud isplatio i ja sam uspio dobivajući članstvo u svim potrebnim organizacijama a slika je bila upotpunjena sa pravom djevojkom. Ja sam izgledao plemenito!

Jednog dana dok sam se šepurio studentskim naseljem ispred mene se našla naizgled bezopasna žena srednjih godina i zapriječila mi put pitajući me: „Poznaješ li ti Isusa? *Poznaješ li ga?*“

Nikada mi prije nitko nije postavio to pitanje, iako sam prilično redovito pohađao crkvu. Moj je odgovor bio nemaran i nespretn: „Mhm, pa, ne, *ne tako*. Mislim, *poznajem li ga?* Ne. Ne na taj način.“

Gledajući me u oči pitale me: „A želiš li to?“

Odgovorio sam: „Pa, ne baš sada“. Napokon sam bio izvanredno angažiran i zauzet i konačno sam imao život kakav sam želio.

Ostavila me je sa ranom u srcu: „Mislim da ćeš jednog dana htjeti. Ti nisi poput svih ovih, i mislim da ćeš jednog dana to učiniti.“

Nikada je više nisam vidio. Nikada je nisam niti zabravio. U to sam vrijeme bio siguran samo u nekoliko stvari, od kojih je jedna bila da je Isus bio kozmički ubojica svakog veselja i radosti. Nisi se želio s njime miješati jer bi faktor zabave naglo pao - kao pad sa stijene. Ova mi je žena opasno zasmetala i bio sam sretan kad sam je se konačno oslobodio, vraćajući se ponovo mom uspješnom životu koji je bio na uzlaznoj liniji. A tu je bila još jedna stvar: „*Ne kao svi ovi?*“ Mislio sam, Oh, da, jesam. I ja sam u tome najbolji. Maknite se gospođo, ja sam na svom pohodu.

Nekoliko godina kasnije, sa svekolikim obrazovanjem ispod moje kape i sa prividnim poštovanjem mog društva, počeo sam svoj put prema „karijeri“. Imao sam sredstva. Imao sam vještine. Imao sam pedigree i rogove na zidu. I povrh svega. *Konačno sam imao Boga*. Upravo tako, konačno sam ga prihvatio u svoj život nakon što mi je bilo rečeno da će mi On oprostiti sve grijeha i moj život učiniti još boljim nego što jeste. Opa! Postat ću super otmjen!

Iskreno, nisam bio siguran s obzirom na vječnost, to je bila zastrašujuća riječ koja je značila uvijek i zauvijek. Ja sam vjerovao u Isusa i učinio sam neke stvari koje sam mislio da On želi da učinim i nisam radio neke stvari za koje sam mislio da On ne želi da radim, ali ipak ... Ja sam se trudio zaslužiti svoj položaj među kolegama i prijateljima, pažljivo sam ga održavao, čuvao, ali što je sa *Božjim odobravanjem?* A pitanje koje se vrtjelo u mojoj glavi i nitko nije za njega znao bilo je: „Što moram učiniti da uistinu impresioniram Boga?“ A strah koji me proganjao iz onih ranijih dana moga pretvaranja, pronašao je novu arenu - novu otmjenu klasu koju sam želio zadiviti i ako je moguće pridružiti joj se.

Prihvatio sam izazov, „prihvatio“ njegov poziv da postanem kršćanin i za kratko vrijeme dodao sam novu prepoznatljivu kraljevsku povlasticu svom repertoaru. Ukratko, nosio sam „pravu“ Bibliju, imao sam naljepnicu ribe na svom autu, imao sam pravi privjesak oko vrata i počeo sam podučavati Bibliju djecu u nedjeljnoj školi.

Sada sam imao sve! Bio sam sređen i sve je bilo u najboljem redu. Bio sam siguran da ću uspjeti i zadiviti sve, i bez obzira na arenu, ja sam bio potpun. Poslovne vještine? Imao sam diplomu. Društvene sposobnosti? Dugo uvježbavane, veteran. Sport? Mogao sam se natjecati u gotovo svakom sportu; bio sam dobar. A duhovnost? Pa čak sam i tu bio privlačan. Sve sam mogao. Samo dajte da to dokažem. (Proveo sam mnoge godine pokušavajući.)

Evo što se dogodilo. Počeo sam doživljavati taj uzvišeni dar kršćanskog života, *stres*. U mom svakodnevnom životu činilo mi se da imam dvojno državljanstvo - zemaljsko i nebesko - sa standardima i zahtjevima za oboje. S jedne strane, zemaljska otmjenost imala je mnogo zahtjeva, od kojih sam većinu glatko savladavao. Kao poslovni čovjek u trgovini, bilo je klijenata koje je trebalo zadiviti i ugovora koje je trebalo osigurati, konkurenata koje je trebalo pokoriti i šefova kojima se trebalo ulagivati. S druge strane, moja kršćanska karika je značila da postoji Bog kojeg trebam impresionirati, drugi kršćani koje trebam nadahnuti, kraljevstvo u kome treba napredovati i neprijatelji koje treba osujetiti.

Tako sam nekoliko puta na tjedan sijao sjeme na nevidljiva duhovna polja, a ostatak vremena učio sam kako principe „kraljevstva nebeskog“ iskoristiti tako da moje vidljivo kraljevstvo napreduje još više. Možda su vam poznata ta nastojanja: daj desetak i probitačni ugovori će teći kao med i mlijeko; moli za svog šefa i naklonosti će dolaziti odozgo; budi iskren i ponizan i bit ćeš čestit čovjek kojeg će sigurno uzvisivati; blagoslivljaj i bit ćeš blagoslovljen; radi marljivo - zamorno je, ali bit će dobro.

Ali što sam primijetio i što me činilo zbunjenim i nemirnim bilo je to što je moj nevidljivi život i rast (to što sam imao s Bogom) bio sve više i nepravedno vrednovan i suđen od strane mog *vidljivog* života i rasta. Ako nisam dobio određeni ugovor, ako me šef nije primijetio na način na koji sam ja to očekivao i nadao se, ako sam čeznuo za odnosom sa ženom mojih snova i ako se to nije materijaliziralo, vjerovao sam da sa mnom nešto nije u redu. Naravno, sve sam to mogao pripisati Bogu i njegovoj suverenosti, ali što ako sam nešto propuštao ili sam radio nešto krivo. Ako bi to pokušao popraviti, možda bi se i sve drugo popravilo? Ne bi li to morao saznati? Ne želi li Bog da ja to saznam? I tako sam odlučio otkriti što me to činilo nepodobnim i takvim da ne zaslužujem neke stvari - čitao sam knjige, sudjelovao na seminarima i molio još više da stvari postanu bolje. Zar nisu trebale biti bolje? Zar ne bi sve bilo bolje da sam molio kako treba i dovoljno dugo?

Vraćate li se ikad u molitvu? Znae, ulazite pred njegovo prijestolje i ispričavate se za gotovo sve probleme svijeta jer vi znate da ste toliko toga skrivili, a jedini izlaz iz te situacije je dugačko pokajanje? (Priznali biste i globalno zatopljivanje kada biste znali da će to pomoći.) Ja sam to iskušavao kao moju neku novu perspektivu s Bogom, kada sam jedne noći, za vrijeme dijela moje molitve koji je bio tužaljka, čuo kako je Duh rekao nešto čudno, nešto što je bilo totalno suprotno mojoj samokritičnoj molitvi. Dok sam izražavao svoje žaljenje zbog tko zna čega, rekao sam nešto poput: „Znaš kakav sam, Gospode...“ I prije nego sam nastavio sa svojom temom, u moj su se um urušile slijedeće riječi:

„Ja znam, ali ti ne znaš. Ja na tebi ne nalazim nikakvog nedostatka i beskrajno te ljubim. Načinio sam te savršenim - onako kako treba - i ljubim te. Između tebe i mene sve je dobro.“ Ispričavam se, govoriš li ti to meni? Što je On znao, a da ja ne znam? Znae li onu riječ, zgranut? Ja sam

bio upravo to. Ali kako to već jest s Bogom, njegove su mi riječi došle sa životom i sa snagom, čineći ih veličanstveno neporecivima. On je zvučao vrlo uvjerljivo - tko sam ja da s njime raspravljam. Poput tinejdžera koji je upravo pročitao ljubavno pismo od najpoželjnije djevojke u školi, ja sam otkrio njegovo mišljenje o meni i u trenutku sam njime bio opčinjen. Učinio sam gotovo sve što sam mogao da saznam što On o meni misli jer ako je tako i ako je to dobro - čak divno - onda ne samo da sam ja sasvim drugačiji nego što sam mislio, već je takav i moj život, ne moram se više pretvarati. I suprotno od mišljenja neke zgodne djevojke u školi, njegovo nevjerojatno mišljenje o meni nikada se neće promijeniti.

Tako sam gutao Novi zavjet. Otkrio sam da sam u ozbiljnom neslaganju s Bogom, vjerujući da sam ja nešto sasvim različito od onoga što je On znao da ja jesam. On je mislio da sam ja nešto izuzetno, a ja sam mislio da sam nešto bezvrijedno - kako da takav odnos ne izazove stres? Ja se nisam sa njime slagao! Ono što sam ja mislio da kao kršćanin jesam bilo je malo drugačije od onoga što sam vjerovao da sam u svijetu. Rođen kao netko sasvim neprikladan, ja sam se morao svojski truditi da procjene okrenem u svoju korist i da se promijenim u nešto plemenito na obje strane. To je bilo jako mnogo posla!

Jer sam u to vjerovao, odlučno i hrabro sam pokušavao da na obje strane budem kakav moram biti i da zadovoljno živom sa dvojnim državljanstvom. A to jednostavno nije moguće; jedna strana je mnogo bolja od druge i on mora pobijediti. Slavljena otmjenost ovoga svijeta, za kojom sam ja tako ozbiljno težio, bila je razotkrivena kao relativno bezvrijedni prljavi dronjci. Ono što sam ja prema njegovom mišljenju bilo je mnogo bolje nego bilo što, što sam u ovome svijetu mogao postati ili postići. Prava plemenitost i otmjenost dana mi je mojim novim rođenjem u Kristu i svaki novi pokušaj potrage za svjetovnom otmjenošću i

plemenitošću u usporedbi s njome bio je trivijalan, čak kontradiktoran. Ono što On daje toliko je dobro, toliko uzvišeno i toliko stvarno.

Ja vjerujem da danas u zbunjenim redovima onih koji žele biti plemeniti ima tisuće i tisuće ljudi. Oni prolaze jedni kraj drugih dan za danom pokušavajući se uspjeti nešto više na vidljivoj ljestvici uspjeha, puneći urede i stadione, restorane i škole, i što je još gore - crkve. Odrastajući pritom s iluzijom da nema ništa bolje od vidljive plemenitosti koja se nudi kroz dobar odabir obrazovanja i karijere. A što je najprivlačnije nudi se vrlo praktično i „kako to postići“. O tome postoje knjige, propovijedi, seminari koji često ohrabruju tu varljivu potragu. Ponuditi vidljivo bolji život snažan je mamac i on je često jači od otkrića tko smo mi u Bogu i u Kristu i kako prema tome možemo živjeti. Da bi bili sigurni, mi trebamo tražiti nešto, ali ako nas naš neprijatelj uspije održati relativno nezainteresiranim za to tko mi jesmo i što smo postali našim novim rođenjem, traženja našeg života svest će se na pravljenje cigli od blata u Egiptu! U tome neće biti radosti, jer mi za to nismo podobni. Drugo traženje koje se divi Božjem uzvišenom mišljenju o nama, znači izvorno strahopoštovanje i zadovoljstvo, otkrivenje od Duha, obećani novi život i pravodobnu smrt kontradiktornom načinu života. Kad biste vi bili đavao, za koju stranu biste glasovali?

Put prema naprijed je prije svega prepoznati da se *dogodilo nešto veličanstveno* što je zauzvrat dovelo do toga da se *nešto veličanstveno dogodilo vama*. Vi to niste zaslužili i možda niti ne znate, ali dogodila se duboka promjena. Govoreći o Isusu, pisac knjige Hebrejima piše: „Tada On reče, ‘Evo me, došao sam činiti tvoju volju’“. On na stranu stavlja prvi savez kako bi uspostavio drugi. I po toj volji, *mi smo posvećeni* kroz žrtvu tijela Isusa Krista jednom zauvijek. Dan za danom svaki svećenik obavlja svoje religiozne dužnosti; uvijek iznova on prinosi iste žrtve koje

nikada ne mogu ukloniti grijeh. Ali kada je ovaj svećenik jednom za sva vremena prinio jednu žrtvu za grijehe, On je sjeo s desne strane Boga. Od tog vremena On čeka da njegovi neprijatelji postanu podnožje njegovim nogama, jer je *po jednoj žrtvi On zauvijek učinio savršenima one koje posvećuje* (Hebrejima 10:9;14).

Razmislite malo o tome. Biblija kaže da je Bog, kroz žrtvu Isusa Krista nas već učinio svetima i već je usavršio među nama one koji su u Kristu. Ne čini li se to šokantnim i nečuvenim. Pismo kaže da smo mi u Kristu već postali pravednošću Božjom (vidi 2 Korinćanima 5:21), da smo besprijekorni i bez ljage (Kološanima 1:22), da dijelimo njegovu narav (2 Petrova 1:4). To se čini smiješnim! Ali to je istina. Gdje? Kao što smo vidjeli u prvom poglavlju ove knjige, to je istina ovdje i tamo u području nevidljivog i vječnog! A koliko će dugo to biti istina? Koliko ćemo dugo mi biti sinovi Božji, sveti, savršeni, besprijekorni i bez ikakve krivice? Zauvijek! Biblija koristi svakojake čudesne riječi i izraze koji opisuju nas onakvima kavi smo već postali u Kristu, zauvijek dokazujući koliko je velik njegov dar koji je nama dan. Vjerojatno je jedna točka naše vjere koja nas čini poniznima kao ništa drugo. upravo to vjerovanje da je ono što On govori o nama istina, a čudo koje predstavlja ta istina čini vas ovisnima o Onome tko o vama ima tako visoko mišljenje. Kakav je to koncept.

Ipak većinu vremena većina nas jedva da doživljava trunku oduševljenja koje donosi ta činjenica. Izađite sa grupom kršćana i spomenite pred njima Biblijsku istinu o tome tko su oni uistinu, kraljevska ekipa, službenici rođeni od Boga, besprijekorna i sveta grupa koja pripada njemu (1 Petrova 2:9-12) i oni će se s vama prepirati! Pitam se zašto je to tako. Mi, zaručnica Kristova, sigurno nismo glupi. Mi smo prevareni.

Pokušajte slijedeće: slijedeće nedjelje u svojoj crkvi postavite stol i stavite natpis: „Anketa za savršene kršćane“.

Privucite stolac, izvadite notes i (ako je vaša crkva dovoljno velika) ispitajte stotinu ljudi vjeruju li oni da su postali savršeni s Bogom koji ih beskrajno ljubi. Dajte mi svoju najbolju procjenu stvarnog postotka pozitivnih odgovora: „Zašto, da, pa vjerujem!“.

Za vrijeme moje pastorske službe koja je trajala više od dvadeset godina, ja sam ovo pitanje na različite načine postavio vjerojatno tisućama kršćana, od kojih mnogi nisu ni znali da sam pastor (pa bi zbog toga bili ponukani dati ispravan odgovor da se ne bi osramotili). Moje otkriće? Manje od pet posto.

Mislite li da je Sotona uspješan? I ja tako mislim. Sa svijetlima koja se pale i zavjesom koja se diže, Duh (koji ne želi da mi živimo bez znanja o tome kako smo s Bogom u dobrim odnosima) otkriva nam veličanstvo njegove milosti prema nama u Kristu. Otkrivanje svih mogućih spoznaja o tome nipošto nije trivijalna potraga - to je upravo ono što On želi za vas.

Jedan važan korak u otkrivanju i životu sa spoznajom o izvanrednom mišljenju koje On ima o vama zahtijeva prilično čudan prvi pogled: to je pogled na vašu smrt.